

тя се провикна: „Живъ да си ми, Данчо! Ти съ надежда свѣтла ми облѣ сърдцето! Сега вече вѣрвамъ, че редомъ съсъ кмета, когато поднася и сольта и хлѣба, и азъ ще застана!“

На другата сутринъ моята дружина много рано стана. Натъкми се баба въ сватбарска премяна. Азъ открихъ на всички какъвъ ни е плана. И смѣтнахъ за нужно да кажа на края: „Патиланци вѣрни, азъ виждамъ и зная, че се ще на всички при царската арка да се наредиме. Но да ни покани никой не се съти. Но не се сърдете! При царската порта, макаръ само двама съ баба Цоцолана, нашата дружина все пакъ ще представимъ. А когато срещнемъ бати Патилана, свѣтътъ ще узнае що можемъ да правимъ!“

— Нищо, Данчо, нищо! — обади се Дана. — Ний не сме виновни, че главнитѣ хора така наредили, та на първо мѣсто себе си вредили. Все ще видимъ нѣщо и ний отдалече. Но да вѣрвимъ вече!

Дадохъ знакъ на баба. Взехме въ рѣце двама, каквото ни тряба. Тръгнахме задружно. Вѣрвѣхме, вѣрвѣхме. До портата близко едвамъ се провѣрвѣхме. Ала цѣла гора отъ глави високи се предъ насъ изпрѣчи. И ние се спрѣхме. Презъ туй време чухме да викатъ въ тълпата:

„Идатъ, идатъ вече!“ Азъ хванахъ юнашки баба за ржката. Тя въ другата ржка голѣмъ хлѣбъ държеше. Азъ въ лѣвата вече размахвахъ солницата и викахъ високо: „Моля, моля, пжтъ ни отворете! Азъ съмъ, моля, азъ съмъ момчето на кмета. Тичаме съсъ баба, че кметскитѣ хора

забрили всичко, дето най имъ трѣба — и сольта и хлѣба!“ Народътъ отстѣпи. Ала единъ стражаръ предъ насъ се изпрѣчи. Очи ококори. Но азъ и предъ него урока повторихъ. Стражарътъ допусна, че такава нѣщо може да се случи. Той пжтъ ни отвори, и нашата хитростъ напълно сполучи. Доволна остана баба Цоцолана... Поздравъ найсърдеченъ! Твой приятель вѣченъ

